

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

פטר 42784-07-11 בית אחים סיני (שטיחים) בע"מ ואח' נ' ורנר ואח'

לפני כב' הנשיא איתן אורנשטיין

בקשה 46

בעניין: פקודת פשיטת הרגל (נוסח חדש), התש"ס-1980

החייב

ובעניין: דן ורנר

ובעניין: עו"ד ארז חבר

הנאמן

ובעניין: 1. בלסי אחזקות ונכסים בע"מ
ע"י עו"ד עודד גולדשטיין

2. אלי ישראלי

ע"י עו"ד זוהר

המשיבים

ובעניין: כונס הנכסים הרשמי

הכנ"ר

חקיקה שאוזכרה:

פקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ס-1980: סע' 20(א), 42, 44(ג), 178, 178(ג)

מיני-רציו:

* מקום בו מצוי חייב בהליך פשיטת רגל, לא ניתן להגיש נגדו תביעה שלא באישור ביהמ"ש ואין תוקף להסכם פשרה עליו חתם החייב. בית המשפט של פשיטת רגל הוא המוסמך בבקשה לביטול פסק הדין שאישר את הסכם הפשרה.

* בתי-משפט – סמכות – בית המשפט של פשיטת רגל

* פשיטת רגל – כינוס נכסים – נכסי החייב

* פשיטת רגל – נאמן – סמכויותיו

בקשת הנאמן לנכסי החייב לביטול פסק דין שניתן בהסכמה במסגרת תביעה שהוגשה נגד החייב ואחרים, בהיותו תחת צו כינוס.

בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה בחלקה ופסק:

החייב לא היה מוסמך להתקשר בהסכם הפשרה הן בשמו והן ליתן הוראות לפועלים בשמו להתקשר בהסכם. במועד ההתקשרות בהסכם הפשרה היה החייב מצוי בהליך של פשיטת רגל, ככזה מוקנים כל

נכסיו לבעל התפקיד ורק הוא מוסמך להתקשר בהסכם הפשרה, בכפוף לאישור ביהמ"ש. עצם העובדה שנתבע מצוי בפשיטת רגל מונעת נקיטת הליכים נגדו שלא באישור ביהמ"ש, לכן התביעה כלפי החייב והחברה שבשליטתו נעדרת כל תוקף וממילא גם פסק הדין שניתן בה. אין צורך בהגשת הבקשה דנן לביהמ"ש שאישר את הסכם הפשרה. ביהמ"ש של פשיטת הרגל הוא האכסניה המתאימה לדון בבקשה לביטול פסק הדין ולביטול הסכם הפשרה לאור סעיף 178 לפקודת פשיטת הרגל שמסמיכו להחליט בכל שאלה שמתעוררת בהליך פשיטת הרגל שלפניו.

החלטה

מונחת לפני בקשת עו"ד ארז חבר הנאמן לנכסי החייב דן ורנר (להלן בהתאמה: "**הנאמן**" ו"**החייב**") לביטול פסק דין שניתן בהסכמה במסגרת תביעה שהוגשה נגד החייב ואחרים.

רקע

החייב היה איש עסקים שלו פעילות ונכסים בישראל ובחו"ל. בבעלותו היו חברות שעסקו בין היתר בתחום ההסעדה, במיזמי נדל"ן ועוד. לימים נקלע החייב לקשיים והוגשה נגדו בקשה על ידי אחד מנושיו להכרזתו פושט רגל. במסגרת ההליך ניתן ביום 30.11.11 צו לכינוס נכסיו ועו"ד חבר מונה כמנהל מיוחד. במועד מאוחר יותר הוכרז החייב פושט רגל ועו"ד חבר מונה נאמן לנכסיו.

החייב ניהל את עיקר פעילותו בחו"ל באמצעות התאגדויות זרות, שהעיקרית ביניהן היא חברה בשם JULACONY HOLDINGS LIMITED (להלן: "**ג'לקוני**"). ג'לקוני הינה חברת אחזקות שרשומה בקפריסין והיא בעלת מניות בחברות אחרות שלהן פרויקטים שונים בחו"ל. בעלי המניות הרשומים של החברה הינם עורכי דין קפריסאים כאשר השליטה בפועל מוקנית לחייב. זאת לפי דברי החייב, לפי מידע שנמסר לבית המשפט על-ידי בעל התפקיד וכעולה גם מהסכמים שונים כגון הסכם שבין הצדדים מיום 26.7.06 שעליו חתם החייב בשם ג'לקוני וכן לאור הסכם בעלי מניות של החברה מיום 1.11.09. לפי הסכם בעלי המניות, החייב הוא בעלים של 505 מהון המניות של החברה המהווה את רוב רובם של המניות. בנוסף לו מחזיק בנו אסף ב- 220 מניות, וכן 5 אחרים שלהם מספר מועט של מניות, כאשר לדברי החייב המניות הוקצו להם עבור השקעותיהם במימון פרויקטים בחו"ל של החברה כאשר כל אלה מחזיקים בכ-12% מהמניות.

המשיב 2 (להלן: "**ישראל**") הינו איש עסקים שהשקיע במספר פרויקטים של החייב והינו בין היתר הבעלים של המשיבה 1 (להלן: "**בלסי**").

בין בלסי לבין ג'לקוני ולבין החייב וצדדים נוספים (אלה יכוננו להלן: "**החייבים**") נכרת ביום 26.7.06 הסכם השקעה (להלן: "**הסכם ההשקעה**"). מטעמים שאינם דרושים להחלטה התגלו קשיים במימוש הסכם ההשקעה, דבר שחייב התקשרויות בהמשך בין הצדדים. לעניין זה אבהיר שבהתאם למוסכם בין הצדדים השקיעה בלסי בג'לקוני סכומים ניכרים. הואיל ולא ניתן היה לממש את הסכם ההשקעה ואת ההסכמים שנכרתו בהמשך, נחתם ביום 2.12.09 הסכם שלפיו יבוטל הסכם ההשקעה והחייבים ישיבו את הסכומים שניתנו על ידי בלסי ובהתאם ללוח התשלומים. הסכום המגיע הועמד על סך של 1,890,000 יורו בצירוף ריבית בשיעור של 8% לשנה. נטען על ידי בלסי

שהמגיע לא שולם גם לאחר מכתבי ההתראה ומתן המחאת זכות. לאחר שניסיונות להגיע להסכמה לא צלחו, הגישה בלסי בחודש יולי 2012 תביעה בסדר דין מקוצר נגד גילקוני ונגד החייבים לתשלום הסך של 2,553,103 יורו שווה ערך ל- 12,612,329 ₪ (ת.א. מחוזי ת"א 54023-07-12) (להלן: "התביעה"). הנתבעים לא הגישו בקשת רשות להתגונן והצדדים להליך הגיעו ביום 17.12.12 להסכם פשרה שלפיו הועמד החוב על סך של 1,370,000 יורו שישולם על ידי החייבים יחד ולחוד, תוך שנקבע שגילקוני תהיה חייבת לבלסי סך של 1,100,000 יורו בלבד (להלן: "הסכם הפשרה"). הסכם הפשרה נחתם על-ידי הצדדים לו ובהם החייב, גילקוני באמצעות עורכי הדין קפריסאים. להסכם הפשרה ניתן תוקף של פסק דין ביום 26.12.12 (כב' השופטת אביגיל כהן) (להלן: "פסק הדין").

בהמשך ומשפסק הדין לא קיים על-ידי החברה, הגישה בלסי בקשה לבית המשפט המוסמך בקפריסין להורות על אכיפת פסק הדין ובית המשפט נעתר לבקשה, כאמור בהחלטה מיום 30.1.15. ביום 27.11.15 הגישה בלסי בקשה לבית המשפט המוסמך בקפריסין ליתן צו לפירוקה של גילקוני וביום 8.3.16 ניתן צו לפירוק החברה.

הבקשה

אציין שבעת הגשת התביעה וממילא בעת ההתקשרות בהסכם הפשרה כבר היה צו הכינוס נגד החייב בתוקף, אך האחרון לא יידע את בעל התפקיד על הגשת התביעה כמו גם על הסכם הפשרה והמידע בעניין זה נודע לנאמן לאחרונה ושלא מפי החייב. בנסיבות אלה הגיש הנאמן את הבקשה שלפני שבה עתר בשלב ראשון לקבל מידע מלא באשר לנסיבות המקרה, שכן היה בידו רק מידע חלקי. עוד עתר הנאמן ליתן צו על עיכוב הליכים מידי של מימוש נכסי גילקוני בקפריסין ועד לאחר שיקבל את התמונה המלאה.

לאחר שהוגשה תגובה של המשיבים וכן ניתן צו ארעי נגדם הוגשה תגובה על-ידי הנאמן שכוללת גם בקשה משלימה ובה עתירה לסעדים נוספים. בגדר אלה: להורות שהחייב לא היה מוסמך לחתום על הסכם הפשרה בהיותו תחת צו כינוס ומשכך פסק הדין בטל מעיקרו ואין לו תוקף כלפי החייב וגילקוני; חיוב המשיבים בהוצאות ובנזקים שנגרמו לקופת הפש"ר; להורות למשיבים להמציא את כל הנספחים הרלוונטיים; להורות למשיב 2 להתייצב במשרדי הנאמן לצורך חקירה וכמפורט בתגובה שהוגשה.

המשיבים הגישו תגובה מפורטת שבה חלקו על הנטען והתנגדו למבוקש במספר טענות. בין אלה: שיש להפריד בין החייב לבין גילקוני; הסכם הפשרה ופסק הדין תקפים בכל מקרה כלפי החברה; אין מניעה להמשיך בהליכי הפירוק של החברה ועוד.

ביום 3.5.17 התקיים דיון במעמד הצדדים שבמהלכו נחקרו החייב וישראל.

בתום הדיון שב ועתר הנאמן להורות על ביטול הסכם הפשרה וביטול פסק הדין בכל הנוגע ליחסים שבין גילקוני והחייב ולבין בלסי. ב"כ המשיבים טענו לעומתו שיש להפריד בין גילקוני לבין החייב

וכי ביטול ההתקשרות עם החייב אינו מחייב גם את ביטול ההתקשרות עם ג'לקוני. עוד נטען שאין מקום למנוע את המשך הליך הפירוק של החברה בקפריסין.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ונתתי דעתי לטענות הצדדים ושמעתי את עדות החייב וישראל, הגעתי לידי מסקנה שדין הבקשה להתקבל בחלקה.

בפתח הדברים אציין שהחייב לא היה מוסמך להתקשר בהסכם הפשרה הן בשמו והן ליתן הוראות לפועלים בשמו ל התקשר בהסכם בשם ג'לקוני. במועד ההתקשרות בהסכם הפשרה היה החייב מצוי בהליך של פשיטת רגל, וככזה מוקנים כל נכסיו לרבות אחזקותיו בהתאגדויות ובהן ג'לקוני לבעל התפקיד וכקבוע [בסעיף 42 לפקודת פשיטת הרגל](#) התש"ס-1980 (להלן: "**פקודת פשיטת הרגל**") וכאמור בהלכה הפסוקה (ראה: [ע"א 5709/99 לוינ' נ' שילר, עו"ד, פ"ד נה\(4\) 925](#)). לכן, רק בעל התפקיד בכפוף לאישור בית המשפט היה מוסמך להתקשר בהסכם הפשרה וזאת לא נעשה.

לא התעלמתי מהטענה שלפיה החתימה בשם ג'לקוני אינה של החייב, אך כאמור לעיל לפי הראיות שלפני בית המשפט ובין אלה, הסכמים שונים, עדות החייב ועוד, החייב הוא בעל השליטה של ג'לקוני. מקובלת עלי בהקשר זה עמדת הנאמן שהתאשרה אף בעדות החייב שמי שחתם על הסכם הפשרה הם עורכי הדין הקפריסאיים שהמניות רשומות על שמם והם מחזיקים אותם בנאמנות עבור אחרים, קרי, החייב ויתר מעוט בעלי המניות. אלה פעלו לפי הנחיות החייב ומכל מקום, שעה שהחייב היה נתון בפשיטת רגל, מוקנים הנכסים שלו ובין אלה המניות בחברה לבעל התפקיד. לכן, רק בעל התפקיד היה מוסמך לפעול במניות ולהורות לעורכי הדין כיצד לנהוג.

סוגיה נוספת הדרושה להתייחסות היא שלא ניתן היה להגיש את התביעה נגד החייב לאור הוראת [סעיף 20\(א\) לפקודת פשיטת הרגל](#) וכקבוע גם בצו הכינוס [ראה: [רע"א 5137/11 פלוני נ' עו"ד עודד הכהן ואח'](#) (פורסם בנבו 25.10.11), שם פסקה 10]. אמנם ישראלי טען בתחילה שלא ידע בעת הגשת התביעה שהחייב מצוי בהליך פשיטת רגל שכן הוא הסתיר זאת מאחרים, אך גם אם נכונה הטענה, אין בכך כדי להגיע למסקנה שונה. עצם העובדה שנתבע מצוי בפשיטת רגל מונעת נקיטת הליכים נגדו שלא באישור בית המשפט. משכך, התביעה כלפי החייב נעדרת כל תוקף וממילא גם פסק הדין שניתן בה שנותן תוקף להסכמה. אוסיף שהאמור חל גם על ג'לקוני בהינתן שהחייב היה בעל השליטה בה. לא ראיתי מקום לעת הזו להרחיב בשאלה האם ישראלי ידע בעת הגשת התביעה וההתקשרות בהסכם הפשרה על כך שהחייב נמצא בהליך פשיטת רגל. ברי שאם הייתה לו ידיעה בעניין יש בכך כדי להעצים את המסקנה שאליה הגעתי ואולי אף מעבר לכך. לעניין הבקשה שלפניי די בכך שבעת הגשת התביעה החייב היה נתון תחת צו כינוס נכסים כדי להורות על בטלות החיוב מושא פסק הדין שניתן נגדו ונגד החברה במסגרת תביעה שהיה צריך לבקש אישור להגישה כמו גם על ביטול פסק הדין מחמת הסכמה נעדרת תוקף לסכם הפשרה. הדברים יפים גם ביחס לג'לקוני לאור הוראת [סעיף 42\(ג\) לפקודת פשיטת הרגל](#).

נתתי דעתי לטענת ב"כ המשיבים באשר להפרדה שבין החייב לבין ג'לקוני לעניין ביטול פסק הדין, אך לא ראיתי לקבל את עמדתם. עסקינן בהפרדה מלאכותית שכן מהראיות שהובאו לפני בית המשפט ושלא נסתרו עולה שהחייב הוא בעל השליטה בג'לקוני, ולכן גם הזכויות בה מוקנות לנאמן שהוא זה שהיה צריך להחליט, כפוף לאישור בית המשפט, האם יש מקום להתקשר בהסכם הפשרה אם לאו שכן הדבר לא נתון היה לחייב ולמי מטעמו.

שקלתי האם יש מקום להורות לנאמן לפנות בבקשה שלפניי לביטול פסק הדין לבית המשפט שאישר את הסכם הפשרה ונתן לו תוקף של פסק דין. הגעתי לידי מסקנה שאין צורך שהנאמן יפנה במושא הבקשה לבית המשפט שדן בתביעה וכי בית המשפט של פשיטת הרגל הוא האכסניה המתאימה לדון בבקשה לביטול פסק הדין ולביטול הסכם הפשרה לאור [סעיף 178 לפקודת פשיטת הרגל](#) שמסמך את בית המשפט של פשיטת הרגל להחליט בכל שאלה שמתעוררת בהליך פשיטת הרגל שלפניו. במיוחד אפנה להוראת [סעיף 178\(ג\)](#) שלפיה רשאי בית המשפט של פשיטת רגל לדון בתובענות בקשר לחייב שנדונות בבית משפט אחר. אוסיף שלבית המשפט של פשיטת רגל ראייה רחבה של תמונת ההליך, מצבו של החייב, מועד הקלעו לקשיים, סמכויות בעל התפקיד ועוד אשר יש באלה יתרון לעניין זה לבית המשפט של פשיטת רגל על פני בית המשפט שדן בהליך אזרחי ואישר הסכם הפשרה שהחייב צד לו.

נתתי דעתי גם לטענות ב"כ המשיבים באשר ליתרונות שעשויים לצמוח לגרסתם מהותרת הליך הפירוק על כנו ותוך שיתוף הנאמן בפירוק, אך לא ראיתי לקבל את עמדתם. מקובלת עלי עמדת הנאמן בהקשר זה שלפיה דרך המלך היא לבטל את ההליך הנגוע, קרי, את הסכם הפשרה ואת פסק הדין שאישר אותו שנשענים כאמור על התקשרות פסולה של חייב ומי מטעמו בעת שהיה בהליכי פשיטת רגל.

סוף דבר

אני מורה על ביטול הסכם הפשרה שבין בלסי לבין החייב וג'לקוני מיום 17.12.12 ועל ביטול פסק הדין מיום 26.12.12 אשר נתן תוקף של פסק דין להסכם הפשרה. זאת בכל הנוגע ליחסים שבין המשיבים לבין ג'לקוני והחייב. אין באמור כדי לפגוע בתוקף הסכם הפשרה ופסק הדין שבין המשיבים לבין צדדים אחרים.

לאור תוצאת ההחלטה, על המשיבים להודיע תוך שלושה ימים לבית המשפט של הפירוק בקפריסין על ביטול חב חברה מכוח פסק הדין והסכם הפשרה. הנאמן במקביל מוסמך אף הוא לנקוט בהליכים המתאימים לביטול צו הפירוק של החברה.

בשלב זה לא ראיתי מקום להיעתר לבקשה במובן של חיוב המשיבים לנזקים שנגרמו על-ידם לעמדת הנאמן לקופת פשיטת הרגל וענין זה יתברר במידת הצורך בהמשך ההליך.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ז, 07 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים ותסגור את הבקשה.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

איתן אורנשטיין 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה